

ANDRZEJ SAPKOWSKI s-a născut pe 21 iunie 1948 în Łódź, Polonia. A studiat economia și a lucrat ca agent de vânzări pentru o companie străină. A tradus literatură science fiction și în 1986 a scris prima povestire în glumă, dar textul a fost publicat imediat în revista *Fantastyka*. A devenit apoi scriitor full time, cucerind și publicul larg, și criticii literari. Vorbind despre începuturi, scriitorul povestește: „Când am început eu să scriu, Polonia nu avea scriitori de fantasy. Eu am fost un pionier. Nu e lipsă de modestie, e adevărul: a trebuit să inventez literatura fantasy în Polonia. A trebuit să las în urmă lecturile mele din domeniu, tot ce știam despre fantasy, căci cititorul polonez, care e pretențios, nu voia să accepte hibrizi, cărți la mijlocul drumului dintre fantasy și alte genuri sau pur și simplu o imitație după Tolkien. Căuta ceva nou, ceva special. Nerăbdarea lui de a descoperi ceva nou, ceva special, m-a făcut să scriu.” Literatura pe care o scrie de peste două decenii are mare succes în țara natală și în străinătate, iar cărțile sale se vând în milioane de exemplare, Andrzej Sapkowski fiind unul dintre cei mai cunoscuți și cei mai îndrăgiți autori polonezi de azi, cărțile sale fiind traduse în multe limbi. Faima i-a adus-o seria *Wiedźmin*, cunoscută sub titlul *The Witcher* și popularizată la scară largă datorită jocurilor video cu același nume, care se bucură de un succes răsunător. Saga care l-a consacrat cuprinde trei volume de povestiri, publicate în mai multe ediții și sub mai multe titluri. *Ostatnie życzenie* – 1993 (*Ultima dorință* – Nemira, 2015, 2019) a apărut inițial sub titlul *Wiedźmin* în 1990. Au urmat volumele *Miecz przeznaczenia* – 1992 (*Sabia destinului* – Nemira, 2017, 2019) și *Krew elfów* – 1994 (*Sângele elfilor* – Nemira, 2017, 2019). A publicat apoi *Czas Pogardy* (*Vremea disprețului* – Nemira, 2018). Seriei i s-au adăugat, în timp, și alte cărți, iar autorul a semnat și alte volume de proză scurtă și romane, printre care *Żmija* (2009), a cărui poveste se petrece în Afganistan. Autorul a câștigat numeroase premii prestigioase. A primit două distincții de la The European Science Fiction Society și cinci premii Zajdel. În anul 2012 i s-a decernat Medalia de Merit pentru Cultură Gloria Artis în Polonia.

ANDRZEJ SAPKOWSKI

WITCHER CARTEA III SÂNGELE ELFILOR

Ediția a II-a

Traducere din limba poloneză
MIHAELA FISCUTEAN
RADOSŁAWA JANOWSKA-LASCĂR

ARMADA

Adevărat grăiesc vouă, că veni-vor veacul spadei și al toporului, Vremea Viforniței Lupului. Veni-vor Vremea Frigului Alb și a Luminii Albe, Vremea Nebuniei și Vremea Scârbei, Tedd Deireadh, Vremea Sfârșitului. Lumea muri-va sub gheață și reîntrupa-se-va dimpreună cu noul soare. Reîntrupa-se-va din Sângele Vechi, din Hen Ichaer, din grăunța semănată. Grăunța care nu încolți-va, ci țâșni-va asemenea unei vâpăi.

Ess'tuath. Facă-se-va întocmai! Uitați-vă la semne! Ce fel de semne fi-vor, grăi-vă-voi eu mai întâi pământul fi-va scaldat în sânge de Aen Seidhe, Sângele Elfilor...

Aen Ithlinnespeath, profetia ITHLINNEI AEGLI AEP AEVENIEN

O rașul ardea.

Străduțele înguste, care duceau spre șanțul de apărare, spre prima terasă, emanau fum și jar, flăcările devorau acoperișurile din paie ale caselor lipite unele de altele, lingeau zidurile fortăreței. De la apus, dinspre intrarea în port, se întetea urletul, vacarmul unei lupte crâncene și bocăniturile surde ale berbecului care zguduia zidurile.

Cotropitorii i-au luat prin surprindere, dărâmând baricada apărată de câțiva soldați, de târgoveții cu halebarde și de arbaletrieri din breaslă. Căii acoperiți cu caparasoane negre au zburat deasupra baricadei asemenea unor strigoi, tășurile lucioase și scânteietoare semănau moartea printre apărătorii care fugeau care-ncotro.

Ciri a simțit cum cavalerul care o ducea pe șa a dat dintr-odată pinteni calului. I-a auzit răcnetul. *Ține-te*, a urlat cavalerul, *ține-te!*

Ceilalți cavaleri, sub stindardul Cintrei, i-au luat-o înainte și în goana lor s-au încăierat cu cei din Nilfgaard. Ciri a văzut asta o clipă cu coada ochiului vârtejul amețitor al capelor albastre-aurii și negre printre scrâșnetele oțelului, zăngănitul tășurilor pe scuturi, nechezatul cailor...

Un țipăt. Nu, nu un țipăt. Un urlet.

Ține-te!

Spaimă. Fiecare hurducătură, fiecare smucire, fiecare săltătură a calului îi frâng mâinile strânse în dârlogi. Picioarele amorțite

dureros nu-și găsesc sprijin, ochii lacrimează din cauza fumului. Brațul care o cuprinde o sufocă, o înăbușă, îi strivește dureros coastele. În jur se înalță un răcnet cum nu mai auzise până atunci. Oare ce trebuie să-i faci unui om ca să răcnească în halul acesta?

Spaimă. O spaimă încremenitoare, paralizantă, sufocantă.

Din nou scrâșnet de fier și nechezat de cal. Casele din jur dansează, ferestrele care vomită foc glisează dintr-odată spre locul în care se afla inițial străduța năclăită, înțesată de cadavre, împânzită de catrafusele abandonate ale fugarilor. Cavalerul din spatele ei e cuprins deodată de o tuse stranie, horcăitoare. Pe mâinile încleștate pe dârlogi țâșnește sângele lui. Răcnet. Șfichiuit de săgeți.

Prăbușire, zguduire, izbire dureroasă de armură. Alături buie copitele, deasupra capului alunecă burta calului și chinga zdrențuită, următoarea burtă de cal, caparasonul negru răsfirat în vânt. Icnete asemenea celor ale unui pădurar care taie lemne. Dar nu despre lemn este vorba, ci despre fier pe fier. Țipăt înăbușit și surd, imediat lângă față, ceva mare și negru se prăbușește în plescăit de noroi, improșcând cu sânge. Talpa înarmurată tremură, se zguduie și ară pământul cu un pinten uriaș.

Smucitură. O forță necunoscută o saltă, o trage pe valtrap. Ține-te! Din nou o hurducătură, un galop halucinant. Mâinile și picioarele caută cu disperare un sprijin. Calul cabrează. Ține-te... Sprijin nicăieri... nicăieri... nicăieri. Peste tot numai sânge. Calul se prăbușește. Nu poate să sară, nu poate să se smucească, să se elibereze din strânsoarea brațelor acoperite de zale. Cum să fugă de sângele lui care i se scurge pe cap și pe spate?

Ropot, pleoscăit de noroi, ciocnire violentă cu pământul înspăimântător de încremenit în urma unei goane sălbatice. Horcăitul și şuieratul pătrunzător al calului, în încercarea de a-și sălta crupa. Ropot de potcoave, valuri de copite. Cape și caparasoane negre. Urlet.

Pe străduțe răcnea focul, un zid roșiatic de foc. Pe fundalul creat de el, un călăreț uriaș pare să atingă cu capul acoperișurile caselor cuprinse de foc. Calul învelit cu caparason negru se balansează, își scutură violent capul, nechează.

Călărețul o privește pe Ciri. Ea se uită la strălucirea ochilor prin viziera coifului imens, împodobit cu aripile unei păsări răpitoare. Se uită la lumina focului oglindit în tăișul lat al sabiei cuprinse în mâna lăsată în jos.

Călărețul o privește. Ciri nu este în stare să se miște. O încurcă mâinile inerte ale celui mort, care îi încing mijlocul. E imobilizată de ceva greu și jilăvit de sânge, ceva care apasă pe coapsă și o ținutește la pământ.

E imobilizată și de spaimă. O spaimă monstruoasă care îi torșionează viscerele, care o face pe Ciri să nu mai audă geamătul calului rănit, răcnetul incendiului, urletele oamenilor omorâți, vâjâitul tobelor. Singura care există, care contează, care are importanță este spaima. Spaima care a luat forma cavalerului negru, cu coiful împodobit cu pene, încremenit pe fundalul zidului roșiatic de flăcări înverșunate.

Cavalerul dă piteni calului, aripile păsării răpitoare de pe coif fâlfâie, pasărea își ia zborul. Către un atac, ca o victimă lipsită de apărare, paralizată de spaimă. Pasărea sau poate cavalerul urlă, scrâșnește înfiorător, triumfal. Calul negru, armura neagră, capa neagră răsfirată, și în spatele tuturor focul, o mare de foc.

Spaimă.

Pasărea croncâne. Aripile fâlfâie, penele îi biciuiesc fața. Spaimă!

Ajutor! De ce nu sare nimeni? Sunt singură, mică și lipsită de apărare, nu mă pot mișca, nu pot nici măcar să-mi eliberez vocea din gâtulejul contractat. De ce nu-mi sare nimeni în ajutor?

Mi-e teamă!

Ochii arzători abia se văd prin viziera coifului uriaș înaripat. Capa neagră acoperă totul...

– Ciri!

S-a trezit learcă de transpirație, amorțită, iar propriul ei urlet, urletul care a trezit-o, mai tremura și vibra undeva în mijloc, sub stern, dogorindu-i gâtul uscat.

O dureau mâinile cu care strângea pătura, o durea spatele.

– Ciri, liniștește-te!

În jur domnea o noapte întunecată și vântoasă, care șușotea monoton și melodios cu coroanele pinilor ale căror trunchiuri scârțâiau. Incendiul și urletele încetaseră, rămăsese doar cântecul șoptit de leagăn. Alături pulsa cu lumină și căldură focul de tabără, vâlvătaia strălucea pe cataramele harnașamentului, bătea în roșu pe mânerul și pe fiarele sabiei sprijinite pe șaua de pe jos. Nu mai era alt foc și nici alt fier. Mâna care îi atingea obrazul mirosea a piele și a cenușă. Nu a sânge.

– Geralt...

– A fost doar un vis. Un coșmar.

Ciri tremura din toate încheieturile, chircindu-se.

Un vis. Doar un vis.

Focul dădea să se stingă, butucii de mesteacăn roșii și transparenți trosneau și împrăștiu flăcări albastre. Văpăile luminau părul alb și profilul aspru al bărbatului care o acoperea cu o cergă și un cojoc.

– Geralt, eu...

– Sunt lângă tine. Dormi, Ciri. Trebuie să te odihnești. Mai avem mult drum de străbătut.

Aud muzică, i-a trecut ei prin gând. În acest tumult e o muzică. Muzică de lăută. Și voci. Prințesa Cintrei... Copilul Destinului... Copilul Sângelui Vechi, sângelui elfilor. Geralt din Rivia, Lupul Alb, și destinul său. Nu, nu, nu-i decât o legendă. O născoceală de poet. Ea nu mai trăiește. A fost omorâtă în timp ce fugea pe străzile târgului...

Ține-te... Rezistă...

– Geralt?

– Ce e, Ciri?

– Ce mi-o fi făcut? Ce s-o fi întâmplat atunci? Oare... ce mi-o fi făcut?

– Cine?

– Cavalerul... Cavalerul negru cu pene la coif... Nu-mi mai amintesc nimic. El urla și se uita la mine. Nu mai țin minte ce s-a întâmplat. Știu doar atât, că-mi era frică... Groaznic de frică.

Bărbatul s-a aplecat, flacăra focului se reflecta în ochii lui. Avea niște ochi stranii. Foarte stranii. Cândva Ciri se temea de ei, nu-i plăcea să-i privească. Dar asta a fost demult. Mult timp în urmă.

– Nu-mi amintesc nimic, șopti ea, căutându-i mâna tare și aspră ca un lemn necioplit. Acel cavaler negru...

– A fost doar un vis. Stai liniștită! Nu se mai întoarce.

Ciri mai auzise asemenea promisiuni mai demult. Îi repetau de multe ori, de multe, multe ori, liniștind-o atunci când se trezea în toiul nopții strigând. Dar acum era altfel. Acum avea încredere. Pentru că acum erau rostite de însuși Geralt din Rivia, Lupul Alb. Vrajitorul. Cel care era destinul ei. Cel căruia îi fusese hărăzită. Vrajitorul Geralt, care o găsisese în miezul războiului, al morții și al disperării, o luase cu el și-i promisese că nu se vor mai despărți niciodată.

A adormit ținându-l de mână.

Bardul a încetat să mai cante. Plecându-și ușor capul, a repetat la lăută motivul principal al baladei, delicat, încet, în ton cu ucenicul care îl acompania.

Nimeni nu mai spunea nimic. În afară de muzica din ce în ce mai suavă se mai auzeau doar foșnetul frunzelor și pârâitul crengilor unui stejar uriaș. Apoi deodată a behăit o capră, priponită cu o funie de una dintre căruțele aflate în jurul copacului milenar. Atunci, ca la un semnal, unul dintre ascultătorii adunați într-un semicerc mare s-a ridicat în picioare. Aruncându-și pe umeri capa albastru-cobalt, cu inserții din aur, a făcut o plecăciune rigidă și distinsă.

– Îți mulțumim ție, maestre Jaskier, i-a spus cu o voce sonoră, dar temperată. O să fiu eu, Radcliffe din Oxenfurt, Maestrul Tainelor Magice, acela care neîntârziat o să exprim opinia tuturor celor de față, o să rostesc cuvinte de recunoștință și de laudă pentru marea ta artă și marele tău talent.

Vrajitorul i-a scrutat cu privirea pe cei adunați, în număr de peste o sută, unii înghesuți în semicerc la poalele stejarului, alții în picioare sau în căruțe. Ascultătorii șopteau clătănând din cap. Unii au început să bată din palme, alții l-au salutat pe cântăreț cu

măinile în aer. Muierile emoționate se smiorcăiau și-și ștergeau ochii cu ce aveau la îndemână, în funcție de starea lor socială, profesională și materială: țărâncile cu antebratul sau cu dosul palmelor, soțiile negustorilor cu ștergare din in, elfele și boieroai-cele cu batiste fine, iar cele trei fiice ale palatinului Vilibert, care își întrerupsese împreună cu suita lui vânătoarea cu șoimi pentru a asista la concertul celebrului trubadur, se smiorcăiau zgomotos și pătrunzător în eșarfe gingașe de lână de culoare verde-mucegai.

– Nu voi exagera, continuă vrăjitorul, spunând că ne-ai mișcat până în adâncul sufletului, Maestre Jaskier, că ne-ai pus pe gânduri, ne-ai făcut să reflectăm, ne-ai atins inimile. Să-mi fie drept cuviință să-ți adresez recunoștința și respectul nostru.

Trubadurul s-a ridicat și a făcut o reverență, fluturându-și până la genunchi pana de bătlan de la pălăriuța fantezistă. Ucenicul a încetat să mai cânte, a rânjit și s-a înclinat și el, dar Maestrul Jaskier i-a aruncat o privire firoasă, mormăind printre dinți. Băiatul și-a plecat capul și a revenit la zdrăngăneala strunelor lăutei.

Spectatorii s-au înviorat. Negustorii din caravane, după ce au sușotit între ei, au scos în fața stejarului un butoiș de bere. Vrăjitorul Radcliffe s-a adâncit într-o conversație în șoaptă cu palatinul Vilibert. Fiicele palatinului s-au oprit din smiorcăit și se zgâiau la Jaskier cu venerație. Bardul n-a observat nimic, fiind absorbit cu trimiterea unor zâmbete, clipiri de pleoape și sclipiri de dinți în direcția unui grup de elfi nomazi și mai ales în direcția unei elfe, o splendoare cu păr negru și ochi mari, cu o toacă micuță din blană de hermină. Jaskier avea rivali, iar posesoarea ochilor mari și a tocii frumoase fusese observată și curtată din priviri și de unii dintre ascultătorii lui cavaleri, studenți și goliarzi. Elfa, vizibil încântată de interesul pe care îl stârnise, își întindea mănșetele dantelate ale bluzei clipind des din gene, dar elfii însoțitori au înconjurat-o din toate părțile fără să-și ascundă aversiunea față de curtenitori.

Poiana din jurul stejarului Bleobheris, tărâmul frecventelor adunări, al popasurilor călătorilor și al întâlnirilor hoinarilor, era vestită pentru toleranță și deschidere. Druizii care aveau grijă de

copacul milenar numeau poiana „Locul prieteniei” și găzduiau cu plăcere pe oricine. Însă, chiar la ocazii excepționale, precum reprezentarea abia încheiată a trubadurului vestit în toată lumea, călătorii se țineau în grupurile lor destul de bine delimitate. Elfii trăgeau la elfi. Meșteșugarii piticani se grupau împreună cu confrății lor înarmați până în dinți, angajați ca paznici la caravanele negustorilor, tolerându-i cel mult pe gnomii mineri și pe fermierii spiriduși. Toți neoamenii păstrau în mod unanim o anumită rezervă față de oameni. Oamenii le răspundeau neoamenilor cu aceeași monedă, dar nici măcar între ei nu se remarcă vreo tendință de integrare. Boierimea îi privea cu dispreț pe negustori și comis-voiajori, iar soldații și mercenarii îi evitau pe ciobanii în cojoace împuțite. Cei câțiva vrăjitori și adepții lor se izolau complet, demonstrând dispreț tuturor celor din jur în egală măsură. Fundalul era compus dintr-o mulțime compactă, întunecată, mohorâtă de țărani. Aceștia, arătând ca o armată cu o pădure de greble, furci și îmblăcie ridicate deasupra capetelor, ignorau totul și pe toți.

Excepție făceau, ca de obicei, copiii. Puzderia de plozi, scutiți de obligația de a tăcea în timpul reprezentației bardului, au luat-o la goană într-un urlat sălbatic către pădure, pentru ca acolo să se dedea cu patimă unui joc ale cărui reguli erau de neînțeles pentru cineva care își luase rămas-bun de la anii fericiți ai copilăriei. Oamenii micuți, elfii, spiridușii, piticii, gnomii, semielfii, sfertelfii și odraslele de proveniență misterioasă nu cunoșteau și nu acceptau ierarhizări rasiale și sociale. Deocamdată.

– Exact așa! a strigat unul dintre cavalerii prezenți în poiană, un lungan slab ca o prăjină într-un veston roșu cu negru împodobit cu trei lei în mers. Bine a zis domnul vrăjitor! Minunate au fost baladele, pe onoarea mea, stimate Jaskier, dacă vă veți afla vreodată pe lângă Lysorog, castelul seniorului meu, intrați vă rog, nu ezitați nicio clipă. O să vă găzduim ca pe un prinț, dar ce spun eu, ca pe însuși regele Vizimir! Jur pe sabia mea, auzit-am mulți menestreli, dar nu se pot compara cu dumneata, maestre. Primiți, vă rog, de la noi, cei de viță nobilă și unși, respectul și omagiul pentru arta dumneavoastră!

Simțind fără greș momentul potrivit, trubadurul i-a făcut cu ochiul ucenicului. Băiatul a lăsat la o parte lăuta și a luat de pe jos caseta care servea la adunarea dovezilor mai palpabile de respect din partea ascultătorilor. A ezitat, s-a uitat prin mulțime, după care a pus deoparte caseta și a luat ciubărul de mărime considerabilă de lângă el. Maestrul Jaskier a aprobat înțelepciunea tânărului cu un zâmbet binevoitor.

– Maestre! a strigat o femeie bine făcută, așezată într-o căruță cu inscripția „Vera Loewenhaupt și fiii“, încărcată cu produse din răchită. Fiii nu se vedeau nicăieri, fiind cu siguranță rătăciți în risipirea averii agonisite de mamă. Maestre Jaskier, cum adică? Ne lăsați în suspans? Doar nu așa se sfârșește o baladă. Cântați-ne despre ceea ce s-a întâmplat mai departe.

– Cânteculele și baladele, s-a înclinat artistul, nu au niciodată sfârșit, stimată doamnă, căci poezia e veșnică și nemuritoare, nu cunoaște nici început și nici sfârșit...

– Dar ce a fost mai departe? nu s-a lăsat păgubașă negustoreasa, vărsând cu generozitate și cu zgomot monedele în ciubărul care i-a fost pus în față de către ucenic. Măcar povestiți-ne, dacă nu mai doriți să cântați. Nu am auzit în cânteculele dumitale niciun nume, dar știm cu toții că vrăjitorul pe care l-ați pomenit nu este altcineva decât celebrul Geralt din Rivia, iar magiciana căreia îi poartă o dragoste fierbinte este nu mai puțin faimoasa Yennefer. Iar Copilul Surpriză promis și hărăzit vrăjitorului este Cirilla, prințesa nefericită din Cintra cea nimicită de cotropitori. Nu-i așa?

Jaskier a schițat un zâmbet mândru și misterios.

– Eu cânt despre chestii universale, a declarat binefăcătoarea mea generoasă. Despre emoții pe care le-ar putea trăi fiecare. Nu despre anumite persoane.

– Ei na! a țipat cineva din mulțime. Știm cu toții că în cânteculele astea e vorba despre vrăjitorul Geralt!

– Da, da, au chiuit în cor fiicele palatinului Vilibert, uscându-și eșarfele pline de lacrimi. Mai cântați-ne, Maestre Jaskier! Ce s-a întâmplat mai departe? Oare vrăjitorul și magiciana Yennefer s-au

găsit într-un sfârșit? Oare s-au iubit? Oare au fost fericiți? Vrem și noi să știm! Maestre, maestre!

– Ce să-ți spun! a urlat cu o voce sugrumată șeful grupului de pitican, scuturându-și barba uriașă, roscată, care-i atârna până la brâu. Nu fac doi bani toate aceste prințese, vrăjitoare, predestinări, dragoste și alte basme muieresti. Toate astea, cu respect pentru domnul poet, îs vrăjeli, adică niște născociri poetice, ca să fie mai frumos și mai înduioșător. Cât despre chestiunile de război, cum ar fi măcelul și jefuirea Cintrei, cum ar fi bătăliile de la Marnadal și Sodden, abia astea ni le-ai cântat matală minunat, Jaskier! Zvârli cu tot dragul arginții la așa un cântec, care bucură inima unui luptător! Și se vede de la o poștă că nu minți nici oleacă, vă zic io, Sheldon Skaggs, și știu io ce spun, căci am fost la Sodden și am luptat împotriva cotropitorilor nilfgaardieni cu toporul în mână...

– Eu, Donimir din Troy, a strigat cavalerul slăbănog cu cei trei lei pe veston, am fost la ambele bătălii de la Sodden, dar nu v-am văzut pe-acolo, domnule pitican!

– Cu siguranță păzeți căruțele! i-a retezat-o scurt Sheldon Skaggs. Iar eu eram în prima linie, acolo unde ardea cel mai tare!

– Bagă de seamă ce spui, bărbosule! s-a înroșit Donimir din Troy, trăgându-și în sus cureaua de cavaler, îngreunată de sabie. Și cui spui!

– Bagă tu de seamă!

Piticanul a atins cu mâna toporul băgat în curea și, întorcându-se spre companionii săi și a rânjit:

– Ați văzut? Ce fleșcăit de cavaler! Cu blazon! Pe scut trei lei! Doi se cacă și-unul mârâie la ei!

– Pace! Pace! a stins scandalul un druid cărunt într-o haină albă, cu voce aspră și poruncitoare. Nu se cuvine, domnilor! Nu aici, nu sub crengile lui Bleobheris, acest stejar care e mai bătrân decât toate litigiile și certurile acestei lumi! Și nu în prezența poetului Jaskier, ale cărui balade ar trebui să ne învețe despre dragoste, nu despre sfade.

– Just! l-a susținut pe druid un preot mic și îndesat, cu fața lac de transpirație. Priviți, dar ochi nu aveți, ascultați, dar urechile

vă sunt surde... Pentru că nu aveți dragoste de Dumnezeu, pentru Recă sunteți asemenea unor butoaie goale...

- Dacă e vorba de butoaie, a cîrîpît un gnom cu nasul lung, aflat în căruța împodobită cu inscripția „Articole de feronerie, producție și vânzare“, mai scoateți unul, domnilor breslași! poetului Jaskier negreșit i s-a uscat gâtulejul, ca și nouă de altfel de la atâtea emoții!

- Adevărat vă grăiesc vouă, sunteți asemenea unor butoaie goale, l-a bruiat preotul pe gnom, nelăsându-se mai prejos și continuându-și predica. Nimic, absolut nimic n-ați priceput și n-ați învățat din baladele sale. N-ați înțeles că baladele vorbeau despre soarta omului, despre faptul că suntem doar o jucărie în mâinile zeilor, iar plaiurile noastre sunt terenurile lor de joacă. Baladele au grăit despre predestinare, despre destinul nostru, al tuturor, iar legenda despre vrăjitorul Geralt și prințesa Ciri, deși azvârlită pe scena reală a celui război, este doar o metaforă, un produs al imaginației poetului, al cărui rol este ca noi...

- Bați câmpii, preasfinția ta! a strigat de la înălțimea căruței Vera Loewenhaupt. Care legendă? Care produs al imaginației? Toate ca toate, dar eu îl cunosc pe Geralt din Rivia, l-am văzut cu ochii mei la Wyzima, unde a dezlegat-o de farmece pe fiica regelui Foltest. Iar mai târziu l-am mai întâlnit pe Drumul Negustorilor, unde la rugămintea Ghildei l-a omorât pe înfiorătorul Grifon care ataca întruna caravanele, salvând astfel viața multor oameni cumsecade. Nu, nu e nici legendă, nici basm. Adevărul, adevărul gol-golul ne-a fost cântat aici de Maestrul Jaskier.

- Confirm, a zis o luptătoare zveltă, cu părul negru, împletit într-o coadă groasă. Și eu, Rayla din Lyria, îl cunosc pe Geralt Lupul Alb, celebrul învingător al monștrilor. Am văzut-o nu de puține ori și pe magiciana Yennefer, pentru că am fost la Aedirn, în orașul Vengerberg, unde își are reședința. Însă n-am cunoștință să se fi iubit cei doi.

- Dar trebuie să fie adevărat, s-a băgat dintr-odată în vorbă, cu vocea sa melodioasă, elfa cea frumoasă, cu toca de hermină. O baladă atât de frumoasă nu poate să nu fie adevărată.

- Nu poate! au susținut-o pe elfă fiicele palatinului Vilibert, ștergându-și ca la comandă ochii înlăcrimați. În niciun caz nu poate!

- Stimabile vrăjitor! i s-a adresat Vera Loewenhaupt lui Radcliffe. S-au iubit sau nu? Dumneavoastră știți cu siguranță cum au stat lucrurile cu adevărat între vrăjitor și acea Yennefer. Vreți să ne dezvăluiți ceva din mister?

- Dacă în cântec se spune că s-au iubit, a zâmbit vrăjitorul, înseamnă că așa a fost, iar dragostea aceasta va dăinui un veac. În aceasta constă puterea poeziei.

- S-a dus vestea, a intrat în vorbă pe neașteptate palatinul Vilibert, că Yennefer din Vengerberg s-a prăpădit pe Dealul Sodden. Mai multe magiciene au pierit acolo.

- Nu este adevărat, a spus Donimir din Troy. Pe monument nu e numele ei. Eu sunt de pe-acolo și am fost pe deal de mai multe ori și am citit inscripțiile de pe monumente... Trei magiciene au pierit acolo. Triss Marigold, Lytta Neyd, numită și Coral... Iar numele celei de-a treia îmi scapă...

Cavalerul s-a uitat la magicianul Radcliffe, iar acesta a zâmbit doar, fără a spune nimic.

- Iar vrăjitorul ăla, a strigat dintr-odată Sheldon Skaggs, Geralt ăla care a iubit-o pe Yennefer, e mâncat deja de viermi. Am auzit că l-au mătrășit undeva prin Zarzecze. A omorât el monștri ce-a omorât, până într-o zi, când i-a venit cineva de hac și lui. Așa e, oameni buni, cine mânuiește sabia de sabie moare. Fiecare dă, la rândul său, peste unul mai bun ca el și-i înghite fierul.

- Eu nu cred, și-a schimonosit buzele livide luptătoarea zveltă și a scuipat cu năduf pe jos, încrucișându-și la piept antebrațele și zdrăngănind din zale. Nu cred că Geralt din Rivia a dat peste unul mai bun decât el. Mi-a fost dat să văd cum jonglează sabia acest vrăjitor... Era neomenesc de iute.

- Bine zis! a intervenit vrăjitorul Radcliffe. Neomenesc. Vrăjitorii din această categorie sunt niște mutanți, de aceea viteza lor de reacție...

- Nu înțeleg despre ce vorbiți, domnule magician! Luptătoarea și-a strâmbat și mai urât buzele. Folosiți cuvinte prea savante.